

Arrest

nr. 206 817 van 16 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Pr. Jos. Charlottelaan 71
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat B. DE DECKER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger en een sjiiitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Karbala waar u ook uw volledige leven heeft gewoond. U bent getrouwd met S. T. G. AL H. (o.v. ...) en samen zijn jullie de ouders van één zoon. U was in uw land van herkomst actief als politieagent waar u instond voor de veiligheid met betrekking tot toeristen.

Sinds de vader van uw schoonbroer A. in 1999, enkele dagen nadat hij een discussie had met uw familie, om het leven kwam evolueerde de relatie tussen u en uw schoonbroer naar een moeilijke, afstandelijke band die tot een minimum werd gereduceerd.

Diezelfde schoonbroer werkte zich op en groeide uit tot een, minstens op provinciaal niveau, invloedrijk en machtig persoon. Hij gebruikte zijn invloed en macht om via corruptie en fraude een omvangrijke financiële rijkdom te vergaren.

Eind 2013 probeerde A. om de provinciegouverneur van Karbala, Akeel Al Turaihi, onder druk te zetten. Indien Akeel Al Turaihi geen 750.000.000 Iraakse dinar zou betalen aan de achttien leden van het provinciaal comité die in feite stromannen van A. waren zouden er inspanningen geleverd worden om Akeel Al Turaihi tot ontslag te dwingen. In dit kader vond er een ontmoeting plaats in uw woning tussen uw zus A., de vrouw van A., en de provinciegouverneur Akeel Al Turaihi. Omdat u er niet achter stond dat deze ontmoeting zou plaatsvinden bij u thuis bekoelde hierdoor ook de relatie tussen u en uw zus A..

Omstreeks november 2014 werd u opnieuw gecontacteerd door A.. Hij droeg u op als intermediair op te treden in frauduleuze onderhandelingen met een bedrijf genaamd Al F. Al K.. U diende het bedrijf te overtuigen 300.000.000 Iraakse dinar te betalen aan A. en in ruil daarvoor zou het bedrijf een opdracht binnenhalen waarbij het de installatie van elektriciteitsstations in Karbala voor haar rekening zou mogen nemen, een project ter waarde van 11.400.000.000 Iraakse dinar.

U had drie tot vier telefoongesprekken met een medewerker van Al F. Al K.. U voelde dat u door uw rol in de frauduleuze onderhandelingen ook persoonlijk in de problemen kon komen en zocht toenadering tot uw kapitein Q.. Hij stelde voor om geluidsopnames te maken van de gesprekken handelend over de fraude zodat u zichzelf zou kunnen beschermen.

Nadat u enkele gesprekken opnam werd u bedreigd door de omgeving van A.. Het was meer bepaald uw zus die uw echtgenote opbelde en eiste dat u de geluidsopnames aan hen zou overdragen. Naar aanleiding van de verschillende bedreigingen aan uw adres verhuisden u en uw gezin naar een andere woning in jullie wijk.

Omdat de bedreigingen bleven aanhouden besloten jullie twee weken na jullie verhuis om naar Iran te gaan. In de luchthaven werd u op 25 maart 2015 opgepakt en werd u er van beschuldigd 220.000.000 Iraakse dinar te hebben gestolen uit de woning van A.. In de gevangenis werd u aan een ondervraging onderworpen en kreeg u het voorstel om, in ruil voor uw vrijlating, de geluidsopnames die u zou gemaakt hebben af te geven. U ontkende evenwel dat u over dergelijke geluidsopnames zou beschikken.

Na valse getuigenissen van uw broer en een klusjesman van A. kwam u te weten dat ook uw echtgenote zou worden opgepakt. U wilde haar arrestatie koste wat kost vermijden en u ondertekende vier blanco cheques en twee overeenkomsten die voorzagen in de overdracht van uw woning en wagen aan een nog onbekende ontvanger.

Op de voorlaatste dag voor uw vrijlating kwam A. zelf bij u langs. Hij deed u mee dat hij u zonder probleem kon om het leven brengen in de gevangenis maar dat hij ervoor opteerde u te vermoorden buiten de gevangensmuren.

U contacteerde een parlamentslid, M. Al-M., die u beloofde iets te doen tegen A. Maar hij liet uiteindelijk na dit te doen en u werd integendeel schriftelijk bedreigd omwille van uw toenadering tot het parlamentslid.

Midden april 2015 werd u vrijgelaten en tot uw vertrek uit Karbala op 1 mei 2015 verbleef u bij uw schoonouders. U ging daarna met uw gezin naar Bagdad waar u drie dagen bij een aan uw vrouw verwante, soennitische sheikh verbleef.

Samen met uw gezin zette u uw reisweg verder via Koerdistan en Iran waar u ongeveer vijftig dagen verbleef. Vanuit Iran zette u uw reisweg alleen verder. Uw schoonmoeder was intussen ook naar Iran afgereisd om uw echtgenote bij te staan. Op 1 juli 2015 was u in Turkije en maakte u met een rubberboot de oversteek naar Grieks grondgebied. Met verschillende vervoersmiddelen zette u uw

reisweg via de balkanroute verder. U kwam uiteindelijk in België aan op 27 juli 2015 waar u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Uw echtgenote bleef tot 9 september 2015 in Iran waarna zij de beslissing nam om naar u toe te komen. Op 11 september 2015 maakte uw echtgenoot met een bootje de oversteek naar Grieks grondgebied. Net als u zette uw vrouw haar reis verder via de balkanroute met verschillende vervoersmiddelen. Uw vrouw kwam in België aan op 21 september 2015 en diende bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag in op 23 september 2015.

In het kader van jullie asielaanvraag legden u en uw vrouw de volgende documenten voor: jullie identiteitskaarten (o), uw woonkaart (o), het nationaliteitsbewijs van u en uw echtgenote (o), uw rijbewijs (o), uw huwelijksakte (k), uw rantsoenkaart (k), een attest dat uw arrestatie en vrijlating bevestigt (o), een aan de onderzoeksrechter gerichte nota (o), een schrijven dat bevestigt dat u bij de Belgische politie een klacht indiende (o), verschillende aanwervingsdocumenten (o), een document dat aantoonde dat u uw wapen diende in te leveren (o), een document aangaande uw overplaatsing (k), een document dat stelt dat uw departement onder de inlichtingendiensten valt (k), een fotobundel (k), berichten die werden verstuurd op sociale media (k) en schermafdrucken van facebookpagina's (k).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u geenszins aannemelijk maakt dat u zou betrokken geweest zijn bij de door u geclaimde fraude vanwege uw schoonbroer A.. Uit de verschillende verklaringen die u aflegde kan immers worden vastgesteld dat het onwaarschijnlijk is dat een machtig en invloedrijk persoon als uw schoonbroer zou rekenen op uw diensten om een miljoenendeal tot een goed einde te brengen. U verklaarde immers meermaals dat de relatie tussen u en hem reeds lange tijd verzuurd was. U gaf meer bepaald aan dat er tussen jullie geen contact meer was sinds 1999, na de dood van A.' vader, en voegde daar aan toe dat dit gebrek aan contact van de twee kanten uit kwam. Volgens u kwam de relatie sindsdien nooit meer goed (CGVS Hossam 2 p. 3-4). In 2013 verergerde de situatie nog wanneer u tegen uw zin een afspraak bij u thuis moest laten doorgaan met de provinciegouverneur van Karbala, Akeel Al Turaihi. U zei dat hierdoor ook de relatie tussen u en uw zus, de enige link die u nog had met A., bekoelde. Vanaf dit moment beperkte de relatie met uw zus zich nog tot afstandelijk, telefonisch contact (CGVS Hossam 1 p. 16).

Naast de verzuurde doch quasi onbestaande relatie tussen A. en uzelf moet verder nog opgemerkt worden dat A., die reeds in 1991 met uw zus trouwde, u nooit eerder had gevraagd om hem bij te staan in de totstandkoming van zijn frauduleus vermogen (CGVS Hossam 2 p. 7). A. had u klaarblijkelijk niet nodig om zijn rijkdom te vergaren waardoor het in die context dan ook weinig waarschijnlijk is dat hij in november 2014 plots beroep zou doen op u, gezien het ontegensprekelijke gebrek aan vertrouwen en de kwetsbare positie waarin hij zichzelf zou plaatsen door openlijk zijn corrupte handelwijze met u te delen.

U werd hierop bij het CGVS geconfronteerd met de onwaarschijnlijke gang van zaken waarbij uw schoonbroer na een jarenlange vertroebelde relatie uit het niets op u zou rekenen om een steekpenning van 300.000.000 Iraakse dinar te verkrijgen van een bedrijf genaamd Al F. Al K.. U antwoordde hierop: "Hij heeft natuurlijk genoeg mensen die voor hem konden werken. Ik weet niet waarom hij mij gebruikte. Wat hij dacht. Hij wilde me graag onder druk zetten. Hij mocht me al niet. Ik was misschien één van de weinige die niet zo loyaal was naar A. toe. Of hem niet aanpreef." (CGVS Hossam 2 p. 16-17) Deze uitleg, waarbij u zelf aangeeft dat hij genoeg mensen heeft die voor hem kunnen werken, versterkt alleen maar de onwaarschijnlijkheid van uw verhaal waardoor u nogmaals op het gebrek aan logica werd gewezen. U antwoordde hierop: "Misschien wilde hij gewoon nieuw gezicht. Iemand die niet gekend is met corruptie. Ik kan het ook niet zeggen. Ik kan de vraag niet beantwoorden. [...]" (CGVS Hossam 2 p. 17). Dergelijke verklaring is nog steeds geen uitleg voor de onwaarschijnlijkheid aangezien zij voorbij gaat aan de vraag waarom A. plots bij u zou terechtkomen. Ook wanneer uw vrouw gevraagd werd waarom uw schoonbroer plots op u rekende voor zijn corrupte handelingen moest zij het antwoord schuldig blijven (CGVS S. 2 p. 9).

De vaststelling dat uw relaas onwaarschijnlijk is en dat er minstens geen geloof kan gehecht worden aan uw betrokkenheid bij de door u geclaimde fraude, die op zich ook geenszins vaststaat, wordt verder versterkt door verschillende tegenstrijdigheden. In opdracht van A. moest u een contactpersoon bij Al F. Al K. contacteren en een bedrag van 300.000.000 Iraakse dinar vragen in ruil voor de toekenning van een project. Bij uw eerste CGVS-interview verklaarde u dat het bedrijf met dit bedrag akkoord ging: "Zij waren er mee akkoord, zij hebben een voorschot van 200.000.000 miljoen betaald, en de rest voor later, als ze echt het contract zouden tekenen." (CGVS H. 1 p. 16) Wanneer u tijdens het tweede CGVS-interview het onderwerp opnieuw aansneed verklaarde u: "Het bedrijf ging niet akkoord met 300.000.000 dinar maar betaalde een bedrag van 200.000.000." (CGVS H. 2 p. 5) U verklaarde verder dat u A. diende contacteren met het tegenvoorstel en dat die uiteindelijk akkoord ging met het verlaagde bedrag en dat die voorgestelde 200.000.000 Iraakse dinar wel degelijk het eindtotaal omvatte (CGVS H. 2 p. 6-7). Gezien uw al met al beperkte input, uw persoonlijke bijdrage schat u op vage wijze in op slechts drie tot vier korte telefoongesprekken met Al Fadl Al Kabir, ondermijnen dergelijke tegenstrijdigheden, die handelen over de kern van uw problemen, uw geloofwaardigheid op ernstige wijze (CGVS Hossam 2 p. 7).

Daarnaast verklaarde u bij DVZ dat u niet akkoord ging met A. toen hij u voorstelde om hem te assisteren in zijn gesjoemel: "Ik heb hem gezegd ik weiger, zoek iemand anders. Ik wist dat door de weigering er iets kon gebeuren met mij." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Wanneer u bij het CGVS gevraagd werd of u A. probeerde duidelijk te maken dat u niet wilde meedoen aan zijn corruptie antwoordde u: "Maar hij raakt daar niet van overtuigd. Hij wordt verblind door geld." Op de vraag of u uiteindelijk op een bepaald moment probeerde duidelijk te maken dat u geen deel wilde uitmaken van de corruptie verklaarde u: "Ik heb het niet geprobeerd want het antwoord was al duidelijk." (CGVS 2 p. 8) Opnieuw moet worden opgemerkt dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen, die handelen over de kern van uw relaas, uw geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnen.

Ook over de periode waarin u onder arrest stond, en meer bepaald over de documenten die u daar diende af te tekenen, legde u incoherente verklaringen af. U zette uw handtekening op blanco cheques en overeenkomsten met een afstandsverklaring aangaande uw woning en uw persoonlijk voertuig. Bij uw eerste CGVS-interview verklaarde u: "Tot op heden weet ik niet welk bedrag was vermeld op de blanco cheques. Bovendien stond er geen datum op vermeld. Zelfs de overeenkomst voor de autoverkoop en voor de huisverkoop, hebben ze een datum vermeld voor de arrestatie, want wettelijk gezien tijdens de arrestatie mag de gearresteerde geen enkele wettelijke behandeling doen, kopen of verkopen of om het even wat." (CGVS H. 1 p. 19) Uit deze verklaring kan enkel worden besloten dat er een datum vermeld stond aangezien u het onderscheid maakt met de blanco cheques en bovendien zelf het verband trekt met restricties die aan personen onder arrest wordt opgelegd. Wanneer evenwel tijdens het tweede CGVS-interview opnieuw wordt ingegaan op de documenten die u kreeg voorgeschoteld verklaarde u dat er op geen enkel van de documenten die u diende te ondertekenen een datum stond vermeld (CGVS H. 2 p. 19). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen deze u vervolgens aan u werden voorgelezen gaf u aan dat u misschien verkeerd werd begrepen en hield u vol dat geen van de documenten gedateerd waren (CGVS H. 2 p. 20). Gezien de spontaniteit waarmee en de context waarin u de data naar voor bracht tijdens uw initiële verklaringen is uw loutere ontkenning ervan tijdens uw tweede interview geen afdoende uitleg voor de incoherentie en ligt deze verder in lijn met de eerder vastgestelde onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Naast bovenstaande onwaarschijnlijke en incoherente passages moet verder worden opgemerkt dat u onlogische verklaringen aflegde aangaande de geluidsopnames van de gesprekken die u voerde in het kader van de onderhandelingen met Al F. Al K.. Deze geluidsopnames vormden volgens u de enige oorzaak die het probleem tussen u en A. deed escaleren (CGVS H. 2 p. 13). Aangaande de geluidsopnames is meer bepaald de handelswijze van uw overste Q., waar u naar eigen zeggen een goede band mee had, bevreemdend (CGVS H. 2 p. 10). Net als bij DVZ verklaarde u bij het CGVS dat u op aanraden van uw overste geluidsopnames maakte van uw gesprekken met A. (CGVS-vragenlijst 3.5. en CGVS H. 1 p. 16). Volgens Q. zou u op deze manier voor uzelf zekerheid inbouwen indien de situatie de verkeerde kant zou opgaan. Uw overste gaf immers zelf aan dat hij onvoldoende sterk was om tegen de stroom in te gaan (CGVS H. 1 p. 16). Aangezien u zelf duidelijk maakte dat u niemand liet weten dat u opnames maakte moet Q. deze informatie aan iemand hebben overgemaakt. Welnu, indien Q. u daadwerkelijk wilde helpen en niet in staat was iets te beginnen tegen A., is het bevreemdend dat hij anderen zou inlichten over de opnames waarvan hij u adviseerde ze te maken. Op deze manier bracht hij immers zichzelf ook in gevaar. Wanneer u met deze onlogische gang van zaken geconfronteerd werd gaf u aan dat Q. mogelijks dichterbij A. wilde komen (CGVS Hossam 2 p. 16). Evenwel, indien Q. zou gehandeld hebben in dienst van A., of met het oogpunt om dichterbij A. te komen, is het opmerkelijk dat

hij u zou adviseren om geluidsopnames te maken en u de kans zou gekregen hebben om elf tot twaalf geluidopnames met bezwarend materiaal te kunnen maken (CGVS Hossam 2 p. 14). Op deze manier zou hij geenszins dichterbij A. komen, maar daarentegen opnieuw zichzelf in gevaar gebracht hebben. Wanneer u ook met dit gebrek aan logica geconfronteerd werd geeft u aan dat u niet weet wat Q. dacht en dat mensen van gedachten kunnen veranderen (CGVS Hossam 2 p. 16). Het gebrek aan logica wordt op deze manier echter niet verklaard, waardoor de handelswijze van uw overste een bijkomend element vormt dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat ook uw eigen handelswijze bevreemdend is. Nadat u werd vrijgelaten en in de gevangenis een bijkomende doodsb bedreiging had ontvangen van A. zelf verbleef u nog twee weken bij uw schoonouders die in dezelfde wijk woonden. Uw vrouw gaf aan dat A. de woonplaats van uw schoonouders kende waardoor moet worden opgemerkt dat uw beslissing om nog twee weken bij uw schoonouders te blijven opmerkelijk is, te meer omdat uw schoonouders op dat moment ook al bedreigd werden omwille van uw problemen met A. (CGVS Sara 2 p. 6 en 7). Uw vrouw werd geconfronteerd met jullie keuze om in te trekken bij uw schoonouders en zij gaf aan dat ze ook niet wist waarom jullie naar uw schoonouders gingen. Ze voegde daar aan toe dat A. wel degelijk de intentie had om u te vermoorden (CGVS Sara 2 p. 9). Indien u evenwel daadwerkelijk voor uw leven vreesde en als gevolg van deze vrees uw land definitief ontvluchtte is het weinig aannemelijk dat u twee weken op een door A. gekend adres zou verblijven en op die enorme risico's zou nemen.

Wat er ook van zij, de verschillende voormelde tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen laten het CGVS besluiten dat er aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdzaak niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Aangaande een mogelijke vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonbaar is en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïnterviewd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïnterviewd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou geïnterviewd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Wat een eventuele vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het CGVS vooreerst op dat u deze vrees zelf niet heeft aangehaald en dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van een daadwerkelijke strafrechtelijke vervolging vanwege de Iraakse autoriteiten omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven

boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van

politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u in het kader van uw asielaanvraag ingediende documenten vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde de volgende documenten voor: de identiteitskaarten van uw gezinsleden, de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote, uw rijbewijs, uw woonstkaart, uw huwelijksakte en uw rantsoenkaart. Deze documenten geven een goede indicatie van de identiteit en herkomst van uzelf en uw gezinsleden. Deze elementen worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Verder legde u verschillende werkgerelateerde documenten voor: aanstellingsbewijzen, een document aangaande uw overplaatsing, een document aangaande de inlevering van uw dienstwapen en een document dat stelt dat uw departement bij de inlichtingendiensten behoort. Deze documenten geven het CGVS een beeld over de job die u in uw land van herkomst uitoefende, wat op dit moment door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

Voorts diende u verschillende documenten in die verband houden met de persoonlijke problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben. U legde gerechtelijke documenten voor waarin uw aanhouding en vrijlating wordt besproken. Daarnaast legde u een aan de onderzoeksrechter gerichte nota en een document dat bevestigt dat u in België een klacht indiende bij de politie voor. Wat de Iraakse documenten betreft moet opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontleen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Wat de Belgische klacht betreft moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u naar aanleiding van ongeloofwaardige problemen een klacht indiende bij de Belgische politiediensten er niet voor zorgt dat uw geloofwaardigheid wordt herstelt.

Daarnaast diende u verschillende schermafdrucken van facebookpagina's en een fotobundel in met foto's die u op internet terugvond in. Op de foto's zijn A. en verschillende politici te zien. Deze foto's zijn echter niet van die aard dat zij invloed hebben op uw asielaanvraag. De foto's zijn immers niet gerelateerd aan uw persoonlijke problemen met A. en zijn bijgevolg niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Tenslotte legde u enkele schermafdrucken voor van een gesprek dat via facebook messenger plaatsvond. Aangaande deze bedreigingen moet worden opgemerkt dat dergelijke gesprekken via sociale media op eenvoudige wijze te ensceneren zijn volgens het gewenste doel. Hun bewijswaarde is dan ook bijzonder relatief waardoor zij evenmin in staat zijn uw geloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ook in hoofde van verzoekers echtgenote werd een afwijzende beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep dat zij tegen die beslissing indiende, is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het nr. 210 542.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel luidt als volgt:

"ENIGE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 3 van het E.V.R.M

A. Principes

Ten eerste, bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat iedere eenzijdige rechtshandeling met een individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen moet vermelden, en dat deze moeten afdoende zijn;

Drie voorwaarden dienen hierbij vervuld te zijn opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in de zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven juist moeten zijn en draagkrachtig.

De draagkracht slaat op elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Daarnaast is de overheid onderworpen aan het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij de overheid verplicht is zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Ten tweede, stelt artikel 3 E.V.R.M. dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen »; Het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de betrokkenen de substantiële gronden voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M,

Dit begin van bewijs geldt evenzeer voor de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 Vw.

Artikel 48/3 laat gelden dat:

"§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tót stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3. Er moet een verband zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen : [...]

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde

actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven";

En artikel 48/4 Vw. laat gelden dat:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, [...];

Ter motivering van dit verzoekschrift meent verzoeker onderstaande middelen te kunnen invoeren:

NOPENS DE AFWIJZING VAN HET VLUCHTELINGENSTATUUT ART. 48/3 VREEMDELINGENWET.

Eerste en enige middel:

Kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering wat een schending uitmaakt van art. 74/14§1 VW en tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en machtsoverschrijding en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid, het proportionaliteitscriterium evenals art. 48/3 Vreemdelingenwet.

1. In de beslissing van 11 augustus 2017 stelt verweerder dat het asielrelaas van verzoeker onwaarschijnlijk is. Gezien A. verzoeker, ondanks hun vertroebelde relatie, zou verzoeken om 300.000.000 Iraakse Dinar aan steekpenningen te verkrijgen van een Iraaks bedrijf, gekend als AL F. AL K..

Daarnaast zouden er volgens verweerder meerde tegenstrijdigheden zijn:

- Zo zou verzoeker in het eerste verhoor hebben verklaard dat het om 300.000.000 dinar steekpenningen doch in zijn tweede verhoor zou hebben verklaard dat het bedrijf slechts akkoord ging met 200.000.000 dinar.
- De onderhandeling over steekpenningen zou zijn afgewerkt op 3 a 4 eenvoudige telefoongesprekken, wat ongeloofwaardig is
- Verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn poging om A. te zeggen dat hij niet wenste mee te gaan in de corruptie
- Over of er al dan niet een datum werd vermeld op de overeenkomst tot verkoop van zijn voertuig en huis

Verder zou verzoeker ook onlogische verklaringen hebben afgelegd aangaande de geluidsopnames van de gesprekken die hij voerde in het kader van de onderhandelingen met AL f. al K..

Meer bepaald vindt verweerder het gedrag van de overste van verzoeker merkwaardig omdat deze van standpunt zou zijn veranderd:

" welnu, indien Q. zou gehandeld hebben in dienst van A., of met het oogpunt om dichterbij A. te komen, is het opmerkelijk dat hij zou adviseren om geluidsopnames te maken en u de kans zou gekregen hebben om elf tot twaalf geluidsopnames met bezwarend materiaal te kunnen maken. Op deze manier zou hij geenzins dichterbij A komen, maar daarentegen opnieuw zichzelf in gevaar gebracht hebben. "

Ten laatste vindt verweerder het ook merkwaardig dat verzoeker na zijn vrijlating uit de gevangenis nog 2 weken in een huis hebben verblijven in dezelfde wijk ondanks meerdere doodsbedreigingen.

(verzoeker merkt op dat de beslissing op dit punt foutief is nu deze stelt dat verzoeker bij zijn schoonouders zou hebben verbleven, wat niet klopt! Verzoeker verklaart immers dat hij naar een huurappartement ging (zie p 11 van het tweede verhoor).

2. Verzoeker heeft kennis genomen van de beslissing, betwist de formele motivering en volhardt in het afgelegde relaas.

Verzoeker brengt ter staving van zijn relaas ten eerste nog enkele nieuwe stukken bij:

- Een artikel van 19 juni 2013 betreffende de aanstelling van AKEEL AL TURAIHI tot gouverneur van de provincie KARBALA (stuk 4)

- Een outprint van een wikipedia pagina waaruit blijkt dat de partij amal al RAFIDAYN de tweede partij werd bij de provincieverkiezingen van 2009 en dat A. Al M. de leider is van deze partij. (stuk 5)
- Een kopie van pagina 263 van het boek ' historical dictionary of Iraq' welke handelt over de amal al RAFIDAYN. (stuk 6)
- Een artikel over de opkomst en de gevaren van de Irakese provincieraad (stuk 7)

Deze stukken verstevigen verder het relaas van verzoeker nu deze stukken bewijzen dat:

- A. Al M. als vice gouverneur werd aangesteld tussen 2009 en 2013
- Uit stuk 5 blijkt dat er wel degelijk een machtswissel plaatsvond waarbij AAT werd aangesteld als gouverneur van Karbala

- Uit stuk 5 tevens blijkt dat dit op een onregelmatige wijze plaats vond immers stelt dit stuk:

"Karbala Provincial Council held its session on Wednesday with the suspension of al-Ahrar bloc and Amal al-Rafidein from attending the session where it nominated T as K and Y al-H, from Loyalty bloc as its First Deputy. "

"(vrij vertaald) de provincie raad van Karbala hield vergadering op woensdag met de schorsing van al ahrar partij en Amal Al-Rafidein partij konden deze de vergadering niet bijwonen waarbij T werd genomineerd als gouverneur en y al h als vice gouverneur"

Ook deze verklaring strookt met de verklaring van verzoeker dat dhr. T op een onregelmatige manier aan de macht kwam.

- Daarnaast blijkt uit stuk 6 ontegensprekelijk dat de familie AM zeer machtig was:

"their sister, m al m, was elected tot the Council of representation in 2010, and another brother, major A H AL M is a member of the iraqi police force. "

(vrij vertaald) hun zus, m al m, was verkozen tot de kamer van afgevaardigden in 2010 en een andere broer, majoor A H AL M is een lid van de irakese politie. "

- Stuk 6 demonstreert verder dat de familie al- M gekend staat voor hardhandige praktijken:

the al m brothers have a reputation for Heavy handedness in provincial politics"

(vrij vertaald) de al m broers hebben een reputatie voor hardhandigheid in provinciale politiek

- Uit stuk 7 blijkt daarbij dat de verklaring die conculant aflegt nopens de provincie raden perfect in overeenstemming is met het artikel:

" (vrij vertaald) gelet op nieuwe wetgeving die provinciale raden meer macht geeft om beslissing te nemen over veiligheid, financiën en politiek, is Irak rustig op weg naar een meer gedecentraliseerd systeem. Competitie voor macht in deze raden zal enkel verhogen in de toekomst."

- Dat er sprake kan zijn van corruptie in dergelijke provincieraden zal de raad dan ook niet verbazen en dit is algemeen gekend."

3. Verder stelt verzoeker vast dat verweerder geen betwisting voert nopens:

- Het feit dat dhr. A A M getrouwd is met zijn zus
- Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek in de gevangenis heeft gezeten.

Deze feiten worden niet betwist en zijn dus door verweerder voor waar aangenomen.

4. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker dient rekening te worden gehouden met de achtergrond, denkwijze en oorsprong van de asielzoeker.

Het bewijs van het in artikel 3 EVRM bedoelde risico, respectievelijk het bewijs van de vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 Vw., moet niet perse met documenten worden geattesteerd, deze kan ook worden bijgebracht via geloofwaardige verklaringen.

Alhoewel verzoeker beseft dat hij uiteraard niet over een alledaags asielrelaas beschikt, legt hij een geloofwaardige verklaring af die wordt ondersteund door:

- Zijn persoonlijke band met A. Al-M
- Het bewijs dat hij in de gevangenis heeft gezeten zoals hij heeft verklaard
- De stukken die voorliggen over de machtspositie van de familie Al-M

Verzoeker verwijst met klem naar het gegeven dat de familie Al-M tevens banden heeft op politiek vlak en bij de irakese politie.

Kleine tegenstrijdigheden, die trouwens door verzoeker in het tweede verhoor werden uitgelegd, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

5. Verzoeker dient dan ook als vluchteling te worden erkend.

ONDERGESCHIKT : NOPENS DE WEIGERING TOT TOEKENNING VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder haar materiële en formele motiveringsplicht schendt evenals de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gezien er in hoofde van verzoeker wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan waarop een ernstige bedreiging in de zin van art. 48/4 2§ C bestaan.

Verzoeker meent dat verweerder een ongenueanceerde en een verkeerde analyse betreffende de veiligheidssituatie op grond van de voorliggende COI's en objectieve verslagen.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunten verder in een bijkomende nota verder uiteen te zetten.

Verzoeker komt ook in aanmerking van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 vreemdelingenwet."

2.2. Nieuwe elementen

Op 30 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 11 oktober 2017.

Op 11 april 2018 dient verzoeker overeenkomstig dezelfde bepaling een aanvullende nota in. Hiermee worden de volgende nieuwe elementen ter kennis gebracht:

- *"Vonnis van de strafrechtbank van de Heilige Karabala dd. 29 september 2017*
- *Aanhoudingsbevel dd. 24 augustus 2017*
- *Beëdigde verstaling van vonnis strafrechtbank en aanhoudingsbevel*
- *Engelse bijlage Iraakse strafwet hoofdstuk 3, sectie 1*
- *Engelse bijlage Iraakse strafwet hoofdstuk 5, sectie*
- *Pagina 20 gehoorverslag 27 juni 2017"*

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.3.2. Beoordeling

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op een verwijderingsbeslissing, die hier niet aan de orde is, en bovendien licht verzoeker op geen enkele wijze toe hoe ze zou zijn geschonden. Dit middelonderdeel is alvast onontvankelijk.

Verzoeker steunt zijn verzoek op internationale bescherming in hoofddorde op het feit dat hij onder druk van zijn schoonbroer A. zou zijn verzeild geraakt in diens daden van corruptie, waarop hij vervolgens

met A. zelf in conflict kwam en hij, na valse verklaringen van de entourage van A., in de gevangenis terecht kwam, waar hij met de dood werd bedreigd door A.

De verwerende partij is van oordeel dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekers schoonbroer A. zich plots tot hem zou wenden om hem bij te staan bij een corrupte miljoendeal, terwijl de relatie tussen beide al jarenlang verzuurd was en hij nooit eerder beroep had gedaan op verzoeker, (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over het uiteindelijke bedrag waarmee Al F. Al K. akkoord ging, over de vraag of hij al dan niet aan A. gemeld had dat hij niet wenste betrokken te worden in diens corrupte plannen en over de vraag of er al dan niet een datum vermeld was op de documenten tot overdracht van zijn huis en zijn auto, die hij gedwongen werd te ondertekenen toen hij in de gevangenis zat, (iii) de houding van verzoekers overste in verband met de geluidsopnamen niet logisch is en (iv) verzoeker, niettegenstaande A. in de gevangenis had bedreigd hem te vermoorden, na zijn vrijlating nog twee weken bij zijn schoonouders introk, op een adres dat gekend was door A., hetgeen niet te verzoenen valt met zijn geschetste vrees.

Wat betreft verzoekers profiel als politieman stelt de verwerende partij nog vast dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij in de jaren voor zijn komst naar België werd geïdoleerd of vervolgd omwille van zijn werkzaamheden als politieagent en dat het gegeven dat hij bij een terugkeer wel om die reden zou geïdoleerd worden niet aannemelijk is.

Verder is de verwerende partij van oordeel dat er evenmin een vrees voor vervolging aannemelijk wordt gemaakt omwille zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie, nu uit de landeninformatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten en verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die kunnen aantonen dat zijn situatie hiervan afwijkt.

In de bestreden beslissing wordt tot slot nog gesteld dat de door verzoeker en zijn echtgenote bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan deze conclusies, omdat sommige betrekking hebben op de identiteit en herkomst van verzoeker en zijn gezinsleden en andere een beeld geven over verzoekers job als politieagent, hetgeen ook niet wordt betwijfeld. Wat de gerechtelijke documenten betreft, blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht ervan zeer relatief is, zodat ze hoe dan ook moeten worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen thans niet het geval is. Een zelfde vaststelling wordt gemaakt voor wat betreft de schermafdrucken van een Messengerconversatie, nu dergelijke gesprekken op eenvoudige wijze te ensceneren zijn. Wat betreft de klacht die werd ingediend bij de Belgische politiediensten wordt gesteld dat die de geloofwaardigheid van de verklaringen niet kan herstellen, net zomin als de voorgelegde foto's nu deze niet gerelateerd zijn aan verzoekers persoonlijke problemen met A.

De motieven in de bestreden beslissing hebben betrekking op een aantal kernelementen in het asielrelaas en zijn dus pertinent en adequaat. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De loutere stelling van verzoeker dat hij de motivering betwist en volhardt in het afgelegde relaas, volstaat daartoe uiteraard niet. Dat het in casu zou gaan om kleine tegenstrijdheden die geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van het relaas kan evenmin worden bijgetreden.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing foutief is waar ze stelt dat hij na zijn vrijlating nog twee weken bij zijn schoonouders zou hebben verbleven. Hij verwijst naar p 11 van het gehoorverslag van 27 juni 2017 en stelt te hebben verklaard dat hij naar een huurappartement ging.

Het klopt dat verzoeker had verklaard dat hij een appartementje had gehuurd (gehoorverslag d.d. 27 juni 2017, p 11), maar hij situeerde dat voordat hij via de luchthaven trachtte te vluchten en daar werd opgepakt, waarna hij in de gevangenis zou zijn beland. Uit zijn verdere verklaringen blijkt dat hij op 16 april zou zijn vrijgekomen en op 1 mei naar Bagdad zou zijn vertrokken en dat hij in tussentijd bij de familie van zijn vrouw verbleef (gehoorverslag d.d. 27 juni 2016, p 21).

Uit de verklaringen van zijn echtgenote, die zich ook in het administratief dossier bevinden, blijkt het volgende:

“Waar hebben jullie verbleven?”

Toen hij vrijkwam ?

Ja.

We bleven voornamelijk bij mijn ouders.

Wanneer u zegt voornamelijk, bleef u ook nog op andere plaatsen?

In ons appartement of bij mijn ouders waren we.

[...]

Hoe komt het dat volgens uw man u en uw man twee weken introkken bij uw ouders terwijl a. hen weet wonen en hij uw man met de dood bedreigde ?

Maar ze bleven ons bedreigen. Misschien wachtte hij tot het juiste moment. Of wachten tot het rustiger werd.

A. nam de moeite om naar de gevangenis te gaan en uw man met de dood te bedreigen bij zijn vrijlating. Hij zorgt dan zelf voor de vrijlating van uw man. Waarom gaan jullie dan naar uw ouders, een plaats waarvan u zelf zegt dat A. die zelf kent?

Ik weet het ook niet. De intentie was wel om hem te vermoorden. “

(gehoorverslag echtgenote d.d. 27 juni 2017, p 7 en p 9).

Verzoeker slaagt er dus niet in het bedoelde motief te ontwrichten. Samen met de andere pertinente motieven, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten, leidt het tot de vaststelling dat inderdaad geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas en dat verzoekers profiel als politieagent, of als ongewettigd afwezige politieagent, op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dan wel dat de verwerende partij niet betwist dat zijn zus getrouwd is met A. Al M, en evenmin dat hij voor zijn vertrek in de gevangenis heeft gezeten, maar dit argument biedt geen soelaas; in eerste instantie niet omdat de verwerende partij zich hierover niet uitdrukkelijk heeft uitgesproken, integendeel: zij stelt in de bestreden beslissing, wat betreft de gerechtelijke documenten die blijk zouden moeten geven van verzoekers aanhouding en vrijlating, dat de bewijskracht van dergelijke documenten relatief is omdat ze gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Ten tweede niet omdat noch het feit van de familieband, noch het feit dat verzoeker in de gevangenis zou hebben verbleven, aantonen dat het asielrelaas zoals het is beschreven door verzoeker, correct is en dat hij dus een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van bedreigingen door A. Al M om de geschetste redenen. Om dat aan te nemen moet er immers sprake zijn van coherente en aannemelijke verklaringen, hetgeen niet het geval is.

Zowel bij zijn verzoekschrift als met zijn aanvullende nota brengt verzoeker nog een aantal stukken bij die naar zijn mening zijn relaas bewijzen. De Raad kan hem daarin echter niet bijtreden, om de volgende redenen:

Het artikel van 19 juni 2013 betreffende de aanstelling van AKEEL AL TURAIHI tot gouverneur van de provincie KARBALA, de outprint van een wikipedia pagina waaruit blijkt dat de partij amal al RAFIDAYN de tweede partij werd bij de provincieverkiezingen van 2009 en dat A. Al M de leider is van deze partij, de kopie van pagina 263 van het boek 'historical dictionary of Iraq' over de amal al Rafidayn, het artikel over de opkomst en de gevaren van de Iraakse provincieraad tonen dan misschien wel aan dat A. Al M als vicegouverneur werd aangesteld tussen 2009 en 2013, dat er een machtswissel plaatsvond waarbij Akeel Al Turaihi werd aangesteld als gouverneur van Karbala en dat daarbij onregelmatigheden gebeurden, dat de familie Al M een zekere macht had/heeft op provinciaal niveau en niet vies is van hardhandige praktijken en dat de provinciale niveaus meer macht en bevoegdheden krijgen zodat de zitjes in de provincieraden felbegeerd zijn, maar ze schetsen uiteindelijk niet meer dan de politieke machtsverhoudingen. Het feit dat verzoeker verklaringen aflegde die hiermee stroken, zegt dan misschien wel iets over zijn politiek bewustzijn en kennis ter zake, maar een link met de vermeende vervolgingsfeiten blijkt niet. Deze stukken en de uitleg die verzoeker erbij geeft, kunnen verder ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen herstellen.

Bij de aanvullende nota voegt verzoeker nog een kopie van de strafrechtbank van 29 september 2017 en een aanhoudingsbevel van 24 augustus 2017 -beide op naam van verzoeker en zijn echtgenote- en de vertaling ervan, en uittreksels uit de Iraakse strafwetgeving en het gehoorverslag.

Verzoeker verklaart in zijn aanvullende nota dat uit het vonnis blijkt dat hij werd veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf op grond van artikel 443 van de strafwet nr. 111 van 1969 en de gewijzigde artikels 254A en 257/B van 2007. Artikel 443 vormt een onderdeel van "het hoofdstuk misdaden tegen eigendommen". Dit vonnis strookt dus volledig met zijn verklaring dat zijn zaak werd omgezet van artikel "434" naar artikel 130 en met de Iraakse strafwet, op een materiële verschrijving na in het gehoorverslag waar 434 wordt vermeld in plaats van 443. "Ook de rechter die het aanhoudingsbevel heeft uitgesproken

is gelijkaardig met de rechter op het arrestatiebevel”, zo stelt hij, en: “Verder zal de raad ook opmerkingen [sic] dat verzoeker verklaarde dat zijn zaak werd omgezet naar diefstal bij nacht 443 naar 130. Ook op dit punt klopt de verklaring van verzoeker, nu uit stuk 4 blijkt dat dit artikel in de Iraakse strafwet te maken heeft met aanneming van verzachtende omstandigheden.”

Om verschillende redenen volstaan het aanhoudingsbevel en het vonnis niet om de vrees voor vervolging te doen aannemen: het betreft kopieën, die makkelijk kunnen worden vervalst en waarvan de authenticiteit derhalve niet kan worden gewaarborgd. Daarenboven blijkt, zoals reeds aangehaald, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Irak. Corruptie en documentenfraude*” van 8 maart 2016) dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Aan deze stukken kan alleen al om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat de inhoud betreft, stelt de Raad vast dat artikel 443 wordt vermeld in het vonnis, en dat deze bepaling, naar luid van de door verzoeker bijgebrachte uittreksels uit het Iraakse strafwetboek, de doodstraf voorziet. Er wordt in het vonnis nergens melding gemaakt van een omzetting van de gevangenisstraf op grond van het door verzoeker toegevoegde artikel 130 van de strafwet. Verzoekers argumentatie kan alleen al om die reden niet worden bijgetreden.

De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen zijn aldus niet van aard om een gegronde vrees voor vervolging te doen aannemen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in is geslaagd de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het asielrelaas ongelooftwaardig is.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

Verzoeker stelt dat de materiële en formele motiveringsplicht worden geschonden, evenals de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM nu er in zijn hoofdte wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan om een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet te doen aannemen. De analyse van de verwerende partij is ongenueanceerd en verkeerd, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat, hoewel verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt in de bestreden beslissing dat er actueel in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van het gewapende conflict, hij geen enkel concreet argument bijbrengt dat aantoonde dat de verwerende partij niet deugdzzaam heeft geoordeeld op grond van de informatie die haar ter beschikking was, of daarover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

De verwerende partij heeft bij aanvullende nota van 30 maart 2018 de meest recente COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak." van 28 februari 2018 toegevoegd, waarin de vaststellingen van de bestreden beslissing genoegzaam bevestigd worden. Aldus wordt in de aanvullende nota gesteld:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische militieën en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider-al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie het land van herkomst van de verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasirya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende militieën liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als

gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasirya waarbij sjiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Karbala onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Karbala niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Karbala en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

Verzoeker, die in kennis werd gesteld van deze aanvullende nota en die - ook wat deze update en beoordeling betreft-, geen enkel concreet argument bijbrengt dat afbreuk doet aan de analyse van de verwerende partij, of aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Karbala geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Karbala niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

Verzoeker toont, ten slotte, evenmin aan dat hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, en deze blijken ook niet uit het dossier.

2.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal twee keer werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS